

SYMFONISK NABOFEST

Sofia Moe Nesheim (11) får klapp på skulderen av lærer Gjermund Holter. FOTO: TORGEIR EIKELAND

Den største kulturbegivenheten siden Kilden åpnet.

Kilden og Knuden feirer Symfonisk nabofest torsdag. Da opptre 100 kulturskoleelever og ungdommer sammen med KSO.

KRISTIANSAND

Jeg har øvd siden i sommer, og jeg har spilt fiolin i sju år, sier Sofia Moe Nesheim (11) til Fædrelandsvennen. Vi er på prøver i Kildens konsertsal, og Sofia sitter med gule gummistøvler midt blant selveste Kristiansand symfoniorkester.

Ved siden av sitter læreren Gjermund Holter og peker på partitu-

ret hvor de skal inn med andrefiolinene. Opp på podiet sitter en konsentrert dirigent Rolf Gupta og svinger armene til gjennomgangen av Knudens sang «Kom bli med». Det er stufullt på scenen foran ham. Skulder ved skulder med de erfarne symfonikerne, sitter rundt 50 kulturskoleelever fra 10 til 19 år.

«VOLDSONT KICK»

Fædrelandsvennen var mandag med på prøvene foran Symfonisk nabofest i Kilden torsdag. Konserten er ett av høydepunktene i åpningsfestuka til Knudens kulturskole. Bygget til 338 millioner kroner ble i høst tatt i bruk rett ved siden av Kilden.

Til Symfonisk nabofest deltar 50 elever fra stryk og blås på scenen. Der er også slagverk-elever fra korps, og 50 unge korister fra

jentekoret i Domkirke og også med på konserten torsdag. Der er også alle solistene nåværende eller tidligere kulturskoleelever.

HUSKER RESTEN AV LIVET

– En slik opplevelse kan være helt avgjørende. Alle vi i KSO har vært med på noe slikt, og du husker det resten av livet. Selv var jeg som guttunge med å spille Schuberts 8. symfoni, og den skal vi spille her også, sier Pål Svendsberget. Han er mangeårig bratsjist i KSO, og nå er han også påtroppende direktør i orkesteret.

Og studentens alvor var tydelig på mange av de unge deltagerne

under gjennomgangen mandag kveld.

BÅND KNYTTES

Foran orkesteret er Rolf Gupta tilbake for første gang siden han gikk av som KSO-dirigert for ti år siden.

– Dette er den viktigste kulturbegivenheten i denne byen siden Kilden åpnet. Dette engasjerer mange flere enn en vanlig KSO-konsert. Hit kommer foreldre og

besteforeldre, og her knyttes bånd på tvers av aldersgrupper. Her gjør KSO og Kilden det viktigste de kan gjøre for byen, og det å ha Kilden, Knuden og Kunstilo her ved siden av hverandre gjør Kristiansand til et kulturelt fyrtårn i Norge. Det skal vi være stolte av, sier Gupta.

FRAMTIDIG ARBEIDSPASS

Kilden-direktør Harald Furre sier: – Konserten selger meget bra, med 700 billetter allerede. Den er altså like populær som Palmesus Classics. Det er flott å kunne ønske Knudens elever velkommen til en slik begivenhet. Det er unikt i Norge at tre institusjoner som Kilden, Knuden og Kunstilo ligger så tett på hverandre, sier Furre.

– Det må være inspirerende for elevene å kunne gå over til det som kan bli en framtidig arbeidsplass. Å sitte sammen og spille på den-

Cello-ungdommen har inntatt konsertsalen. F.h. Simon Alfred Sundal, Jenny Berge Wandrup, Elvira McFadzean, Caroline Richards. FOTO: TORGEIR EIKELAND

F.v. Kilden-direktør Harald Furre, KSO-direktør Pål Svendsberget, solist Hanna Eikeland, Knudens musikkleder Åse Norevik, Knudens rektor Tor Egil Vaule Andersen og trompetlærer/trompetist Trym Dalene. FOTO: KRISTIN ELLERSEN

ne måten har stor verdi, så dette gleder jeg meg til på vegne av elevene, sier Knuden-rektor Tor Egil Vaule Andersen.

ALVORET

Inne i konsertsalen er gjennomgangen ferdig, og Sofia Moe Nesheim på annenfiolin er en av dem som puster ut. Lærer Gjermund Holter klapper henne anerkennende på skulderen og gir tommel opp til elevene som sitter rundt.

– Det er en gave å få være med på dette, sier han. Før alvoret kommer fra dirigentpodiet:

– Takk. Nå har jeg behov for et møte med lederne for strykerne og lederne for blåserne, sier dirigent Gupta. Innen torsdag skal alt være finpusset.

TEKST: TORGEIR EIKELAND
torgeir.eikeland@fvm.no

FAKTA

Symfonisk nabofest

- Kristiansand symfoniorkester og kulturskoleelever fra Knuden
- «Superman» (John Williams)
- Franz Schubert: Symfoni nr. 8, første sats
- Ernest Bloch: Prayer. Solist: Gabriel Punsvik Gluch
- John Rutter: «The Lord bless you and keep you»
- W. A. Mozart: Pianokonsert nr 1, første sats. Solist Hanne Eikeland
- Georges Bizet: Au fond du temple saint, les pecheurs de perles»
- Solister: Aleksander Skovly og Robert Skovly
- Peter Wallem Anundsen: «Nowhere». Solist: Peter Wallem Anundsen
- Gutorm Strande Syrrist: «Kom bli med»

KUNSTANMELDELSE

Per Fronth med sin første separatutstilling på Galleri Bi-Z på sju år, under tittelen Solar Plexus. Bildet «Mobility Group/Gagosian Red Line» med produktplassering av Møller Mobility Group. Verket er kjøpt inn av Kunstilo. ARKIVFOTO: TORGEIR EIKELAND

Overtydelig kunst

Solar Plexus

- Utstilling: Solar Plexus
- Hvem: Per Fronth
- Hvor: Galleri Bi Z

Per Fronths utstilling på Galleri Bi-Z er bløndene, men banal.

Det er en annerledes opplevelse å komme inn i Per Fronths separatutstilling *Solar Plexus* på Galleri BiZ. Det summer høylytt fra gallerigjester, og en høyttaler spiller behagelig musikk fra et hjørne.

De fleste verkene på veggen er allerede solgt en uke inn i visningstiden. Et av verkene er kjøpt inn til Kunstilo, noe som vitner om at kommersielle Fronth kanskje nå er på vei inn i varmen i det etablerte kunstmiljøet?

NYSKAPENDE KUNST?

Per Fronth er en selvrikt fotograf med en mangeårig praksis. Han har utviklet en teknikk der fotografier trykkes på plate eller lerret, for så å bearbeides malerisk. Dette gir oss motiver som er forankret i virkeligheten, men som krysser grensene inn i en drømmende, malerisk fiksjonsverden.

Det er i dette grenselandet at problemene oppstår; er dette kun stemningsfulle, kitsch fotografier, eller har disse arbeidene kvaliteter som nyskapende samtdiskunst?

FORUTSIGBART

De nye arbeidene i serien *Solar Plexus* er laget over den samme Fronth-lesten. Fotografier er overført til plate og lerret, bildeutsnittene er oppdelt i mindre utsnitt, og deretter er fotografien malt slik at det oppstår struktur og spenning i overflaten. Et særlig fremtredende malerisk grep er lysbølene og dekorative, glitrende flekker som gir

FRIDA FORSGREN

ANMELDER
frida.forsgren@uia.no

et dryss av stjernestøv og magi til komposisjonen.

Også motivene er hentet fra Fronths kjente motivverden: Sørlandsskjærgården, kirsebærtrærne i Skjerpgerata, Rådhuset, danskebåten, men også fra New York og Antarktis.

Galleri BiZ har ingen katalog eller verksliste, men i media har jeg lest meg til at tematet for utstillingen er miljøkrisen verden står i. Og dette kommer også tydelig frem i motivene. Per Fronth setter sammen effektive visuelle kontraster: lekende barn sidestilles med truende vindmøller, søte spebarn settes ved siden av rykende atomkraftverk, en flyvinge ved siden av et (smeltende) isfjell, en klokke gammel indianer mot en gruppe soldater med våpen og så videre.

Det samme repertoaret av motiver dukker nesten opp i samtlige av verkene, nesten som brikker i et avtalt spill. Noe som dessverre bidrar til at dette bil-

Dette billeduniverset blir forutsigbart, skriver kunstkritiker Frida Forsgren. ARKIVFOTO: TORGEIR EIKELAND

duniverset blir forutsigbart. Og som gjør at det oppleves som lite nyskapende. Kortene er liksom bare stokket litt om i de ulike arbeidene, men vær du trygg på at barna, sola og vindmøllene dukker opp.

MINDRE FYR OG ISFJELL TAKK!

De beste arbeidene er der Fronth tør å bevege seg ut i uttrykt, utydelig farvann. Bort fra sola og fyret, vindmøllene og isfjellet. Det er *Terracotta* et godt eksempel på, der vi ser to barn ved et svømmebasseng. Det ene barnet sitter på bassengkanten, det andre står intullet i et stort, grønt håndkle. Scenen er preget av et sent, litt mettett lys. Skygene er lange og dramatiske, og det er noe ved stemningen som gir motivet et uavklart preg.

Her settes hele mitt undringsunivers i spill, for er det noe truede som venter disse barna? Hvorfor er det ingen voksne her? Er dette trygt? Kombinasjonen av fargene, lyset, vinklene, og barnas kroppsholdning er satt sammen på en slik måte at dette uavklarte, ugne «noe» kommer frem helt uten smeltende isfjell og vindmøller.

Dessverre er denne dristigheten fraværende i de fleste arbeidene i denne utstillingen, og det oppleves som om Per Fronth går på tomgang.